

Hồi 42

Đại Náo Hận Nhật Tụ

Lão hòa thượng này quả đến độ xuất thần nhập hóa, thâm phát quyền pháp đều do tâm niệm, một khi đánh ra thấy địch tránh được, vội thâu về lựa chỗ sơ hở của đối phương công tới hạ sát.

Wương Hàn Tương quay lại bảo Diệp Vinh Thanh:

- Diệp phân cuộc chủ xin hãy đi trước, để mình tôi ở lại đánh với ba tên này một trận rồi sẽ theo sau.

Diệp Vinh Thanh cười nói:

- Tôi tuy bị đồng bản đánh một nhát nhưng không nặng lắm, còn có thể...

Ông nói chưa dứt lời thì Siêu Nguyên, Siêu Trần, Siêu Huệ đã chia thành ba mặt bao vây, đồng thời tổng thẳng vào người ông một chưởng mạnh không thể tả.

Wương Hàn Tương thấy vậy tung mình nhảy đến, tay hữu tung một chưởng đánh thẳng vào lão hòa thượng có đồng bản, tay trái dùng quạt điểm vào Siêu Nguyên đại sư.

Diệp Vinh Thanh vội vung Cửu Hoàn Dao chặn Siêu Huệ lại, ác liệt hơn lần trước.

Giao đấu lần này, ai ai cũng đều muốn thủ thắng, nên đem hết tuyệt học ra đánh nhau. Những trường kiếm loang loáng như chớp, tiếng chưởng phát ra ào ào như vũ bão. Nếu người không có võ công thâm hậu nhìn vào sẽ bị lừa cả mắt, choáng váng cả mặt mày ngay.

Wương Hàn Tương tung ra những tuyệt học trong phép Xà Hành Bát Quái cự với Siêu Nguyên, Siêu Trần.

Hai người này cũng là tay không vừa, vội hợp công lực lại, tránh né rất tinh diệu. Qua mười hiệp mà vẫn chưa phân thắng bại.

Diệp Vinh Thanh tuy bị thương nhưng công lực vẫn chưa mất, ông vung Cửu Hoàn Dao vun vút, mỗi chiêu ông phát ra sức mạnh không thể tả, làm cho Siêu Huệ lúng túng.

Siêu Huệ tuy công lực không kém, nhưng vẫn không phải là địch thủ của ông. Đấu nhau được ba mươi hiệp thì Siêu Huệ lần lần thấy không thể chịu nổi những chiêu quá ác của Diệp Vinh Thanh. Bỗng đầu óc bà thoáng qua một ý nghĩ:

“Ta là một người đàn bà đấu tay đôi với một người đàn ông thì làm sao thắng nổi, hơn nữa võ học đâu bằng lão này được.”

Ý nghĩ ấy cộng với mối thương tâm vị Chưởng Môn bị người ta bắt mất, làm máu hào hùng trong người bà nổi lên, bà vung kiếm chém thẳng vào người Diệp Vinh Thanh một lúc ba chiêu, biến thế thủ thành thế công.

Đấu mãi gần đến hai trăm chiêu nhưng chưa phân thắng bại mà trận máu một lúc một hăng say.

Đến lúc chân trời Đông, một vùng mây trắng hiện lên báo hiệu trời sắp sáng thì yếu,

mạnh đã phân rõ ràng.

Siêu Huệ bị cây Cửu Hoàn Dao của Diệp Vinh Thanh ép đến, bà ta chỉ lo đỡ không bao giờ đánh lại. Nhưng bà vẫn cố duy trì trận đấu.

Vương Hàn Tương xếp quạt lại, chưởng thế và thân pháp càng kỳ quái, làm cho Siêu Nguyên và Siêu Trần không biết đâu lường trước được. Chỉ loáng mắt hai người này bị điểm vào tay trái một quạt, tay mặt một chưởng loạn choạng muốn té sấp.

Đang hồi quyết liệt bỗng Vương Hàn Tương cảm thấy trong người tê buốt, và máu nóng xông lên ngực, ông thầm nghĩ:

“Vết thương ta chưa lành, nếu đấu thêm chừng ba hiệp nữa thì ắt phải thiệt mạng. Chi bằng ta thoát đi chờ khi nào lành bệnh, sẽ tái đấu cũng không muộn.”

Nghĩ như thế, ông vận dụng toàn lực vào hai cánh tay tổng thẳng vào mỗi đối phương một chưởng làm cho Siêu Nguyên, Siêu Trần lùi lại đằng sau năm sáu bước mới tránh được Chí Anh lực ác liệt đó.

Vương Hàn Tương thừa thế nhảy phốc ra khỏi vòng chiến, chạy về hướng Bắc.

Chạy được một quãng đường, ông mới quay đầu lại cười, nói:

- Võ công của quý phái thật thâm hậu, chúng ta đánh nhau như thế cũng hiểu rồi, vậy ta hẹn kỳ sau.

Nói xong, ông quay mình bỏ đi.

Diệp Vinh Thanh nắm chắc phần thắng về mình, nhưng bỗng cảm thấy Vương Hàn Tương bỏ chạy không đấu nữa. Ông lập tức công mạnh vào người Siêu Huệ một chiêu thật mạnh, rồi nhảy ra khỏi vòng chiến, tung mình chạy theo Vương Hàn Tương thẳng xuống đồi.

Siêu Nguyên và Siêu Trần thấy vậy, hét lên một tiếng tung mình đuổi theo. Siêu Huệ thấy vậy cũng vội lao mình tới phòng tiếp ứng.

Hai bên cách nhau khoảng hai trượng nhưng họ chạy như tên bắn. Chỉ phút chốc họ đã cách xa ngọn đồi năm sáu dặm.

Diệp Vinh Thanh thấy ba cao thủ phái Nga My cứ đuổi theo mãi, tức giận thò tay vào túi lấy ra một bọc ám khí, quay đầu lại vận sức vào hai cánh tay ném đi.

Diệp Vinh Thanh là một tay ném ám khí có tiếng trên giang hồ, nên khi ông phóng ám khí không phải thường.

Ám khí vừa phóng ra, xé gió vút tới ngay hai người đang đuổi theo sau.

Siêu Nguyên đang phóng mình đi thật nhanh, bỗng thấy ám khí vội dừng chân lại, lách mình sang một bên tránh khỏi.

Siêu Trần đang chạy sau lưng Siêu Nguyên không thấy kịp, phải đưa đồng bản ra đỡ. Ám khí và đồng bản phát ra một tiếng keng rợn người.

Siêu Trần cảm thấy cánh tay tê buốt, đồng bản trong tay muốn văng ra. Ông kinh sợ vô cùng, không tự chủ được nữa, đành phải lui ra sau mấy bước, tránh được ám khí, rồi tung mình nhảy theo. Nào ngờ một viên đạn nhỏ lại chạm vào chân ông đau buốt muốn té quỵ xuống đất.

Nguyên bọc ám khí của Diệp Vinh Thanh có năm viên đạn nhỏ, mỗi khi ông phóng ra,

nếu đối phương đưa vũ khí ra đỡ, năm viên đạn chia nhau bốn mặt bắn vào người.

Siêu Trần nhờ đồng bản có diện tích to hơn các loại vũ khí khác, nên khi ám khí chạm vào tỏa ra bốn phía, chỉ có một viên rớt xuống đất, ông không đề phòng đưa chân tới trước, nên chạm phải viên đạn mà bị thương.

Siêu Huệ vì cách xa Siêu Trần, nên khi thấy hai ám khí bay đến, bà vội né mình tránh khỏi một viên, và vung kiếm chém rớt xuống đất một viên.

Vương Hàn Tương và Diệp Vinh Thanh thừa cơ phóng mình chạy đi.

Siêu Nguyên nhìn hai người chạy như tên bay, biết không thể nào theo kịp nữa, đành ngửa mặt lên trời thở dài, đứng trơ như tượng gỗ, sắc mặt buồn rười rượi.

Siêu Trần, Siêu Huệ hai người phi thân tới đứng hai bên Siêu Nguyên, vẻ mặt của hai người cũng buồn bã không nói một lời.

Bất giờ Siêu Trần mới cảm thấy chân phải đau buốt lên, sức đau không thể nào chịu được, mồ hôi ở trong người toát ra ướt đầm cả quần áo. Chịu không nổi, ông ta đưa tay sờ lên, thì ôi thôi, vết thương đã sưng ngáp bàn chân, da thịt bầm tím.

Bỗng nhiên Siêu Nguyên cười lên một tràng dài, tiếng cười chứa đầy tức giận và đau khổ. Siêu Trần nghe tiếng cười, giật mình quay đầu lại, miệng mấp máy muốn hỏi, nhưng vết thương đau quá ông không thể nào hỏi được.

Siêu Huệ thấy vậy kinh sợ hỏi:

- Đại sư huynh ! Trong người... sao ?

Siêu Nguyên mỉm cười, hai hàng nước mắt chảy xuống hai gò má nhăn nheo, ông chấp tay giữa ngực nói:

- Nga My phái chúng ta từ lúc mới khai thiên lập địa cho đến này, chưa có ngày nào bị nhục hơn hôm nay. Chúng ta bất tài không thể nào bảo vệ được Chưởng Môn để người ta bắt cóc đi. Ba người đấu với hai người mà không thắng. Nỗi nhục này chúng ta còn mặt mũi nào dám nhìn thấy các võ lâm và linh hồn các vị sư tổ dưới suối vàng.

Siêu Trần nghe Siêu Nguyên nói thế, tức giận, ráng chịu đau, tay trái đưa đồng bản lên, tay mặt lau mồ hôi trên trán, ngẩng đầu lên nói lớn:

- Đại sư huynh không nên tự trách quá lời, sự tình đã xảy ra như vậy, chúng ta phải mau mau...

Nói chưa dứt, đột nhiên vết thương đau nhói, ông không thể nói tiếp được nữa.

Siêu Huệ thấy vậy, cúi mình xuống xem xét vết thương của Siêu Trần, rồi nhăn mặt nói:

- Sư huynh bị trúng ám khí có chất độc rồi.

Siêu Trần nói:

- Vết thương của tôi đau đớn khôn cùng, không biết ám khí có chất độc gì ?

Nỗi tủi hờn của Siêu Nguyên bây giờ đã dịu lại, ông ngồi xuống xem xét vết thương cho Siêu Trần.

Vừa xem thấy vết thương, ông giật mình kinh sợ, nhưng không để lộ cho Siêu Trần thấy, nét mặt cố bình thản nói:

- Vết thương của sư đệ không nhẹ, chúng ta cần chữa sớm là tốt hơn. Vậy chúng ta bây giờ về chùa điều trị vết thương, khi nào sư đệ lành bệnh, chúng ta tìm bắt Bang Chủ Thiên Long Bang giao cho sư đệ tự do xử sự.

Siêu Huệ nói:

- Thiên Long Bang là một phái lớn của giang hồ. Người đông, cao thủ nhiều, võ học sâu xa, chúng ta có ba người sức yếu, nếu đến đó e đem thân nạp vào hang cọp. Bây giờ chúng ta hợp sức Võ Đang, Thanh Thành và Tuyết Sơn mới có thể thủ thắng nổi. Hơn nữa phái Võ Đang và Tuyết Sơn lại có thù với Thiên Long Bang, và phái Thanh Thành lại có thâm tình với phái mình, thì không lẽ họ từ chối.

Siêu Nguyên nói:

- Phái Thanh Thành giúp ta là lẽ dĩ nhiên, nhưng không biết hai phái kia có bằng lòng giúp ta hay không? Việc này chúng ta cần phải cẩn thận, suy xét cho kỹ. Thôi chuyện đó chưa gấp lắm, bây giờ chúng ta lo chữa bệnh cho sư đệ là cần kíp hơn.

Nói xong, ông cúi mình xuống bái xốc Siêu Trần lên vai tiến thẳng về Vạn Phật Tự.

Bây giờ, về phía Đông, mặt trời đã ló lên khỏi núi, chiếu những tia nắng vàng lên những hạt sương đêm còn đọng trên cỏ xanh, lóng lánh như hàng vạn kim cương, trông đẹp mắt làm sao.

Nhưng cảnh đẹp ban mai lại quá ngắn, chỉ loáng mắt mặt trời đã bò lên khỏi đỉnh đồi, chiếu qua những kẽ lá cành cây một màu gay gắt.

Dưới gốc tùng có một thiếu nữ mặc đồ đen, đầu tóc bù xù, sắc mặt trắng nhợt không còn một tí máu, lưng đeo ống ngọc tiêu, sáng chói. Kề bên nàng lại có một chàng thanh niên mặc áo cụt nằm đó, không cửա quậy, chẳng biết chết sống ra sao.

Nhìn vào thần thái của người thiếu nữ kia thật thê thảm vô cùng. Nàng cứ ngồi một chỗ như tượng gỗ.

Bỗng chàng thanh niên tựa mình, đôi mắt chậm chậm mở ra, quay nhìn vào mặt thiếu nữ nói:

- Tôi bị thương nặng chắc không... thể... nào... sống... được. Vậy cô hãy đi đi, để mặc tôi ! Hãy đi đi.

Nói đến đây, tiếng nói yếu dần, chỉ còn trong hơi thở. Nếu ai ở trong tình trạng đó mới có thể hiểu được chàng thiếu niên đó muốn nói gì.

Nhưng nàng thiếu nữ áo đen vẫn ngồi im lắc đầu, nói:

- Tiểu hiệp ! Tôi muốn cùng tiểu hiệp...

Thiếu niên vụt vùng dậy, đứng lên nói:

- Ổn cứu tử của cô nương, Mã Quân Vũ này nếu còn sống trên cõi trần, nhất định phải báo đáp...

Nói chưa dứt lời, chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, loạng choạng té nhào xuống đất, miệng phun ra hai ngụm máu tươi.

Thiếu nữ áo đen thấy vậy vội chạy lại đỡ chàng nằm xuống, lấy khăn ra lau máu cho chàng và nói:

- Bệnh tình của thiếu hiệp trầm trọng lắm, hãy nằm xuống nghỉ cho đỡ mệt. Chết sống là do số mạng, đâu phải...

Chàng trai đó chính là Mã Quân Vũ, còn thiếu nữ kia là Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Mã Quân Vũ ngắt lời nàng, cười nói:

- Cũng vì cô nương mà ngày nay tôi phải đau khổ thế này ! Nếu đêm qua cô nương để cho tôi chết thì đâu đến nỗi...

Thiếu nữ áo đen tức giận, thuận tay rút ống tiêu ra, chỉ vào đầu Quân Vũ nạt:

- Ta đối xử với người hết tình mà người lại phụ bạc ! Vậy hãy coi đây.

Nàng giơ ngọc tiêu lên nhưng không biết nghĩ sao lại để xuống, nước mắt tuôn trào.

Mã Quân Vũ nghe nói, nấc lên một tiếng, máu tươi trào ra, nói:

- Chúng ta không quen không biết, tại sao người lại đối xử như vậy ? Hơn nữa một nam một nữ ở gần nhau trong rừng sâu, một khi tiếng đồn đã lan ra thì còn mặt mũi nào nhìn các nhân vật võ lâm, danh dự bị nhơ nhuốc.

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười, nói:

- Suốt đời ta chỉ làm việc ác. Tiếng xấu của ta vang khắp giang hồ ai cũng biết, còn người trong giờ phút sắp chết mà còn sợ nhơ danh sao ?

Mã Quân Vũ nói:

- Người đã biết như vậy, sao không chịu đi đi, để rồi phải...

Ngọc Tiêu Tiên Tử lại mỉm cười nói:

- Ta không những làm cho người đau khổ, mà còn muốn tự tay hạ sát người dưới cây ngọc tiêu này mới an tâm.

Nói xong, nàng vung ngọc tiêu đánh vào người Quân Vũ.

Quân Vũ tức mình, vội lách người sang một bên, lăn đến gần nàng, đưa tay dùng chiêu Độc Long Bãi đánh trúng tay hữu của Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Đây là một trong ba tuyệt chiêu của Thiên Cang Chưởng, có một uy lực tiềm tàng, nếu dùng nó trong người phải đủ nội công thâm hậu mới sử dụng linh diệu. Bởi vậy lúc Mã Quân Vũ đánh ra đã không đả thương được Tiên Tử, mà còn làm cho chàng phải lộn nhào mấy vòng.

Nhưng chàng đã học được Ngũ Hành Mê Tung, nên lúc ngã nhào, chàng búng người đứng dậy, chạy thẳng về phía đồi trước mặt.

Tiên Tử hoảng hốt la to. Âm thanh nghe rợn người, điếc tai, và nàng tung mình chạy theo Quân Vũ.

Quân Vũ nghe tiếng la không thềm để ý, cố vận hết sức tung mình chạy thẳng lên chót núi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử chạy theo không kịp, thầm nghĩ:

“Hắn bị thương khá nặng đã một đêm rồi, tại sao lại nhanh nhẹn như thế. Ta tuy bị thương song được hắn cho linh dược uống rồi, tại sao lại không chạy theo kịp ?”

Trong lúc đầu óc nàng đang rối loạn, thì nàng đã chạy lên tới đỉnh. Vừa đặt chân đến đỉnh núi, nàng thấy Quân Vũ đang đứng trên một mỏm đá cheo leo.

Bấy giờ nàng mới hiểu dụng ý của Quân Vũ là nhảy xuống núi tự tử, nên nàng vội dừng lại la lớn:

- Tiểu hiệp dừng lại ! Ta không đuổi theo nữa đâu ! Đừng nhảy xuống núi tự tử.

Mã Quân Vũ nghe giọng nói của nàng thật thảm não, bất giác thở dài quay đầu lại thì thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đứng cách chàng chừng hai trượng, nét mặt buồn rười rượi, không đuổi theo chàng nữa. Nhưng đầu óc chàng lúc này đen tối, không còn để ý đến gì nữa. Chàng vội cầm đầu nhào xuống.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy vậy “á” lên một tiếng, tung mình nhảy đến chặn lại.

May thay, lúc này chàng đã mệt nên cái nhào chậm lại. Hơn nữa chỗ chàng nhào xuống cây cối lại nhiều, nhờ đó mà Ngọc Tiêu Tiên Tử mới chặn chàng kịp.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội bế xốc chàng lên, đặt xuống xem xét.

Lúc này hơi thở Quân Vũ còn dồn dập, nhưng tay chân chàng không cử động, nét mặt chàng trắng nhợt, trông vào như người đã chết.

Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy là một người đã giàu kinh nghiệm trên giang hồ, thấy xa, hiểu rộng, song đứng trước hoàn cảnh này, nàng cũng lúng túng không biết cách nào chữa được, đành cúi đầu vào ngực chàng khóc nỉ non.

Sở dĩ Quân Vũ bị một gậy của Tâm Lô mà không chết tại chỗ là nhờ viên linh đơn của thiếu nữ choàng khăn xanh cho lúc đi trên ghe. Nhưng nếu lúc mới bị thương, chàng nghe theo lời Ngọc Tiêu Tiên Tử thì ngày nay đâu có ra nông nỗi này. Hơn nữa, chàng là một người cứng đầu, đang lúc bị thương lại dùng sức quá nhiều, rồi lại chạy lên núi cầm đầu xuống tự tử để bảo vệ thanh danh, làm cho vết thương lúc này thật trầm trọng, có thể thiệt thân là khác.

Khóc một lúc lâu, nàng ngẩng đầu lên, đưa tay sờ trên mình Quân Vũ thì thấy các huyết đạo đều bị bế tắc, nội lực tiêu tan.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vận nội công vào hai cánh tay, đánh các huyết đạo, thoa bóp các mạch máu, giúp cho chàng tỉnh lại. Nhưng tuyệt nhiên không thấy Quân Vũ cử động được chút nào, làm cho nàng thất vọng. Nàng bỏ tay ra, ngồi xuống đất than một tiếng não nùng, vẻ mặt nàng ngơ ngác như người mất hồn.

Bỗng nàng nổi lên cười một tràng dài, tiếng cười chứa đầy đau khổ, thương tiếc, tức giận. Cười một hồi lâu nàng dừng lại, lẩm bẩm một mình:

“Tiểu hiệp ! Hãy ngủ đi nhé ! Ta phải đi tìm một nơi yên tĩnh để ta cùng người ngủ một giấc nghìn thu.”

Nói xong, liền bế xốc Quân Vũ lên vai, tay cầm ống tiêu bước xuống núi.

Bấy giờ đầu óc Tiên Tử như điên dại, vác Quân Vũ đi nhưng không biết đi về đâu.

Nàng băng qua được mấy đỉnh núi, bỗng nghe bên cạnh có tiếng nước chảy róc rách. Tiên Tử tiến tới mấy bước thì thấy một khe suối, nước trong veo, đang cuộn cuộn chảy xuống một cái hố sâu thăm thẳm.

Nàng đặt Mã Quân Vũ nằm trên một tảng đá, rồi bước đến bên suối gục đầu uống mấy ngụm.

Uống xong mấy ngụm nước, nàng cảm thấy tâm thần khoan khoái, đưa mắt nhìn, thấy xung quanh toàn là núi rừng bao bọc. Nàng nhìn về hướng Bắc thấy có một ngọn núi cao chọc trời, từ trên đỉnh núi có một ngọn suối đổ xuống như một dải lụa vắt ngang lưng trời.

Nhìn một lúc lâu, Ngọc Tiêu Tiên Tử bước lại bên Quân Vũ, bế xốc chàng lên, nhắm hướng Bắc mà đi.

Chỉ chốc lát, nàng đã xuống được dưới chân đồi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đặt Quân Vũ nằm xuống dưới một gốc cây cổ thụ, rồi cúi đầu nhìn xuống, thấy Quân Vũ lúc này cũng như cũ, bệnh tình không tăng mà cũng không giảm.

Nàng thở dài một hơi, đoạn ôm Quân Vũ vào lòng nói như điên dại:

- Tiểu hiệp ! Sao ngươi không nói, không cử động ! Ừ ! Hãy ngủ ngon đi, ta luôn luôn ở bên ngươi đây.

Bỗng đôi mắt nàng sáng quắc, vác Quân Vũ lên vai, tung chân chạy thẳng về phía vách núi đằng xa. Vì nơi đây có một cái hang rộng bằng một người nằm.

Nàng bồng Quân Vũ chạy đến nơi thì hơi ôi, trong động phân thú đầy cả, mùi hôi chui không nổi, nàng nheo mày lui ra khỏi động, nhắm hướng Bắc đi đến ngọn núi cao có khe suối.

Bây giờ cả hai đang ở dưới khe suối, nghe tiếng nước chảy róc rách, từ trên cao dội xuống, Tiên Tử ngược mắt nhìn lên thì thấy những tiếng róc rách ấy phát ra là bởi những mô đá lồi lên giữa giòng suối.

Đột nhiên nàng có ý muốn trèo lên suối ấy, và thầm nghĩ:

“Những mồm đá này đều trơn trượt, ta muốn leo lên không phải chuyện dễ. Hơn nữa ta lại còn phải đem theo Quân Vũ thì thật là hiểm nghèo.”

Nàng nghĩ quanh quẩn nhưng rốt cuộc không còn cách nào hơn, nên nàng đặt Quân Vũ nằm xuống, đi tìm bứt một sợi dây to nối lại, một đầu cột vào mình Quân Vũ, một đầu cột vào eo nàng, dùng thế Bích Hồ Công trèo lên ngọn suối.

Khi leo đến đỉnh, nàng mới kéo Quân Vũ lên. Nàng đưa mắt nhìn quanh thì thấy dưới những mồm đá lồi có một cái động, miệng hang rộng chừng bảy tám thước vuông như một ngôi nhà người ta mới xây cất.

Tiên Tử từ từ mở dây đặt Quân Vũ dựa vào một phiến đá bằng phẳng.

Bấy giờ Quân Vũ bệnh tình lại nặng thêm, tay chân cứng đờ, hai mắt nhắm nghiền, thần sắc biến đổi, xem chẳng khác một xác chết.

Tiên Tử ngồi im trước mặt chàng, đưa tay ra sau lưng, rút ống tiêu, mắt nhìn sững vào mặt Quân Vũ, trên môi nở một nụ cười héo hắt, nói:

- Tiểu hiệp ! Người đã sắp lìa trần rồi, để tôi thổi khúc tiêu này cho người nghe lần cuối cùng.

Nói xong, chàng đưa ống tiêu lên thổi một hồi dài.

Tiếng tiêu ban đầu nhỏ, hình như than, như oán, sau giọng tiêu réo rắt hòa với tiếng suối chảy tạo nên một âm thanh mê đắm vô cùng.

Sở dĩ nàng thổi khúc tiêu đó là vì lòng nàng chứa đựng đau khổ đã nhiều, nên mượn

khúc tiêu này để giải bớt niềm đau khổ.

Bỗng nhiên bên cạnh nàng có tiếng nói:

- Khúc tiêu của cô nương vừa thổi ra thật hay đáo để. Chỉ tiếc rằng người nằm bên cạnh sắp chết không thưởng thức được. Đã vậy dầu cô nương có thổi đến tám tháng tiếng tiêu đó cũng trôi theo dòng suối, mà người nằm bên chẳng sống được đâu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử giật mình quay đầu lại, thì đó là một chàng trai chừng hai mươi ba tuổi, mặt đẹp như hoa, mình khoác chiếc áo vàng, lưng đeo Kim Hoàn Kiếm, mắt chăm chăm nhìn vào Quân Vũ tủm tủm cười.

Tiên Tử đứng dậy hỏi:

- Người là ai ?

Chàng trai áo vàng đưa mắt nhìn Tiên Tử rồi bình tĩnh đáp:

- Tôi, người đời thường gọi là Tô Hùng. Còn cô nương có phải là Ngọc Tiêu Tiên Tử không?

Dứt lời Tô Hùng cất tiếng cười ha hả rồi nói tiếp:

- Chàng thiếu niên sắp chết đang ngồi dựa vào tảng đá kia có phải là đệ tử của Huyền Thanh đạo trưởng phái Côn Luân tên là Mã Quân Vũ không?

Ngọc Tiêu Tiên Tử giật nảy người vì câu nói của chàng trai đó. Nàng ngơ ngác không đáp lời.

Tô Hùng bước lại bên Quân Vũ cười mỉa mai:

- Mã huynh thật tốt số, khi sống thì có một người con gái đẹp như hoa theo bên mình, khi gần chết lại được một nữ cao thủ trên giang hồ thổi tiêu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe chàng trai nói thế, nổi giận, vung ống tiêu điểm vào huyết Mệnh Môn sau lưng Tô Hùng.

Tô Hùng mỉm cười, bước sang một bên, tay trái vung ra thế Phong Vân Thu Nguyệt ép Tiên Tử lùi lại, tay phải ôm Quân Vũ lên, lắc mình một cái thì đã chạy đến miệng hang đá.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thất kinh vội tung mình chạy theo và thầm nghĩ:

“Vách động này nhiều ngọn núi cao nhọn bén như dao, hơn nữa dòng suối này đá rất trơn trượt. Nếu hấn là một kẻ nội công thâm hậu, cũng không làm gì đem Quân Vũ theo được.”

Nghĩ thế, nàng không vội lắm, liền vận nội công vào cánh tay dùng ống tiêu đánh một lúc ba chiêu vào người Tô Hùng.

Đâu ngờ Tô Hùng nhảy đến miệng hang dừng lại, quay mình dùng tay hữu chặt ngang qua, đánh bật ba chiêu của Tiên Tử.

Lối đánh của Tô Hùng vững chắc và ảo diệu vô cùng. Tiên Tử là một người kiến thức rộng, nhưng cũng không thể nào lường trước được. Nàng thất kinh vội quay mình lùi lại mấy bước, nhìn xem Tô Hùng làm gì.

Bỗng Tô Hùng cười một tràng, lách mình qua một bên, tay phải thủ thế ở ngực, phóng mình thẳng qua.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy chàng trai này quá khinh mình, nổi giận vung ngọc tiêu dùng

thế Khổng Tước Khai Bình chặt xéo qua, thế mạnh như chẻ tre.

Đầu gối Tô Hùng tiến gần bên nàng đã dùng Du Ngư Nghịch Lãng, môn tuyệt học trong quyển vũ thư do Tam Âm Thần Ni họa mà nửa năm trước đây chàng đã được Giác Ngộ truyền cho ở Kỳ Liên Sơn. Chàng đã dùng chiêu này mà giết vị ân sư của chàng trong hang đá.

Chiêu Du Ngư Nghịch Lãng này biến hóa vô cùng kinh dị, khi đột bên Đông khi kích bên Tây, làm cho Tiên Tử hoa mắt, vội thu tiêu về, thầm nghĩ:

“Trong đời ta đã gặp không biết bao nhiêu cao thủ, nhưng chưa bao giờ gặp người nào võ công kỳ quặc như thế này.”

Trong lúc đang phân vân lo ngại thì Tô Hùng lại tiến đến toan vượt qua. Nhưng nàng là một tay võ công trác tuyệt, đâu chịu để cho chàng trai kia đi được một cách dễ dàng như vậy. Nàng liền vùng một chưởng đánh phát một cái đẩy lui chàng lại.

Tô Hùng thấy thế vội đưa tay phải ra đỡ luồng chưởng của nàng, đồng thời mượn đà nắm lấy tay trái của Tiên Tử đứng nơi huyết đạo.

Ngọc Tiêu Tiên Tử tuy lanh lợi, song lối xuất thủ này nàng không thể nào tránh né được, để cho Tô Hùng nắm lấy. Bỗng nàng cảm thấy cánh tay tê buốt và thầm nghĩ:

“A ! Thằng này rất độc ác. Nó nắm lấy tay trái, song thừa cơ bẻ gãy tay mặt ! Ta phải thủ thế !

Nhưng Tô Hùng không bẻ tay nàng, chỉ đưa tay lên cao cười nói:

- Cô nương đã phục tài tôi chưa ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử tức giận đáp:

- Người cứ ra tay đi ! Ta chưa bao giờ biết phục ai !

Tô Hùng ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói:

- Ta không muốn đánh cô nương bị thương, chứ nếu muốn ra tay chỉ cần giơ tay này lên một cái là mạng cô nương đã tuyệt rồi.

Nói đến đây Tô Hùng thả tay nàng ra lui ra sau ba bước, dựa lưng vào vách, tay hữu ôm Quân Vũ vào lòng, tay trái đưa ra trước ngực thủ thế, sợ Tiên Tử tấn công bất ngờ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử tay được thả ra, nàng vội thu về, đứng xa Tô Hùng để điều dưỡng lại sức. Nhưng đôi mắt vẫn chăm chăm nhìn Tô Hùng.

Tô Hùng thấy nàng nhìn mình, mỉm cười hỏi:

- Bây giờ cô nương đã phục tài ta chưa ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử lạnh nhạt:

- Nếu ta không phục thì sao ?

Nàng nói vừa dứt lời, đã thấy Tô Hùng lách mình sang một bên dùng thế Du Ngư Nghịch Lãng tiến sát đến bên Tiên Tử, đưa tay ra nắm lấy tay nàng một cách dễ dàng rồi cười ngạo nghễ nói:

- Nếu không phục thì cô nương cứ thử vài chiêu nữa xem...

Chàng nói chưa dứt lời, bỗng nghe Quân Vũ nói trong hơi thở:

- Tô huynh... Đừng... đừng... có hại nàng.

Tô Hùng giật mình, vội thả tay Tiên Tử ra, nhảy xa mấy bước, cúi đầu nhìn xuống, thấy Quân Vũ đã ngất đi rồi. Chàng nổi giận nói:

- Mã huynh ! Nếu huynh không muốn hấn chết thì huynh phải thường mạng.

Dứt lời hấn đưa tay toan ném Quân Vũ xuống dòng suối, thì đột nhiên sau lưng hấn một luồng gió công đến. Hấn quay đầu nhìn lại thì thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đang phóng mình tới.

Tô Hùng tuy học được nhiều chiêu tuyệt học, nhưng kinh nghiệm chiến đấu chưa bao nhiêu, bị Ngọc Tiêu Tiên Tử thành lĩnh công tới, không sao tránh nổi, đành nhảy tới mồm hang, ném Quân Vũ xuống nước dưới chân đồi, và hấn cũng co chân nhảy lên không.

Tiên Tử không ngờ tên này có thể nhẫn tâm như vậy, nên thất kinh ré lên một tiếng, té nhào xuống mặt động.

Tô Hùng thấy Tiên Tử nằm dưới đất liền thò tay vào lưng rút một vòng vàng ném tới.

Tiên Tử thấy Tô Hùng ném ám khí loang loáng bay tới nhưng không thể nào tránh né được, đành nhắm mắt chịu chết. Bỗng nàng “á” lên một tiếng, vòng vàng kia đã chém vào mặt nàng sâu gần hai mắt tay, máu trào ra lai láng. Nàng dấy đành đập rồi nhào vào bên trong hang đá.

Tô Hùng khí ném ám khí hại Tiên Tử vì tinh thần bị chi phối nên vô ý té nhào xuống mặt suối chỗ mà Quân Vũ vừa rơi xuống.

Quân Vũ bị Tô Hùng ném xuống suối sâu, chàng đã không chết mà còn nhờ hơi nước mà tỉnh lại. Chàng từ từ mở mắt ra, thấy Tô Hùng cũng từ trên nhào xuống.

Tô Hùng rơi xuống suối thấy Quân Vũ đã tỉnh lại, hai tay hấn tát nước vào mặt Quân Vũ, và cười nói lớn:

- Mã huynh ! Người yêu huynh đã chết rồi, vậy huynh cũng chết theo cho vui.

Dứt lời, hấn đưa tay lên định điểm vào Thiên Linh huyết của Mã Quân Vũ, thì bỗng trên bờ có tiếng hét chói lói của một thiếu nữ:

- Người định giở trò gì đó ? Hầy mau đưa sư đệ ta lên bờ.

Tô Hùng giật mình quay lại thì thấy người trên bờ không ai xa lạ chính là Lâm Ngọc Bích.

Nhưng Tô Hùng là một con người tức trí đa mưu, đâu chịu bỏ lỡ cơ hội, hấn vội dùng tay tát nước vào Lâm Ngọc Bích, làm cho nàng không thấy được, tay điểm vào Thiên Linh huyết của Quân Vũ, rồi mới tung mình nhảy lên bờ và bỗng Quân Vũ lên, cười nói:

- Vũ huynh bị Ngọc Tiêu Tiên Tử đánh trọng thương, ném xuống đây, ta phải mạo hiểm nhảy xuống đó cứu mà !

Lâm Ngọc Bích nổi giận đáp:

- Ta không thể nào tin được những lời quỷ quyết của người được.

Tô Hùng khi nãy cố giết Quân Vũ, nên dùng Thái Âm Khí Công làm cho Quân Vũ mê mang trở lại.

Lâm Ngọc Bích bước lại bên Tô Hùng, đưa tay đỡ Quân Vũ, vác ra khe núi, chui vào một cái hang, đặt Quân Vũ nằm xuống, vận dụng công lực vào hai cánh tay, liên tiếp đẩy

mười hai yếu huyết trong người, nhưng vẫn không thấy Quân Vũ cử động được, chỉ thấy chàng mê mang nằm đờ ra đấy.

Chờa một lúc, Lâm Ngọc Bích thấy mệt quá, mồ hôi chảy ướt đầm cả quần áo, nàng quay đầu lại thì thấy Tô Hùng vào đứng sau lưng nàng lúc nào, đôi mắt hấn dăm dăm nhìn Quân Vũ, làm cho nàng nổi giận nói:

- Người không cứu sư đệ ta thì thôi, còn đứng đó làm gì ? Hãy mau ra khỏi chỗ này.

Tô Hùng lắc đầu, điềm nhiên nói:

- Bệnh tình của Mã huynh không thể nào chữa được, vì bị Tiên Tử đánh vào yếu huyết.

Lâm Ngọc Bích tỏ ra thất vọng nói:

- Dù sao cũng phải cứu cho hết lòng, nếu Mã đệ đã tới số thì thôi.

Tô Hùng cười nhạt nói:

- Coi bộ cô đối xử với hấn dậm đà lắm.

Lâm Ngọc Bích giận đỏ mặt nói:

- Ta là sư tỷ của Mã đệ, gặp người mắc tai nạn lẽ nào bỏ qua được.

Tô Hùng nghe Lâm Ngọc Bích nói thì hổ thẹn với lương tâm, hấn cúi mặt xuống bước đến bên Quân Vũ đưa tay lên ngực lắc đầu, nói:

- Hơi thở của Mã huynh lúc này chỉ còn yếu ớt, chắc là không thể nào sống nổi. Vậy chúng ta tìm nơi nào cao ráo chôn đi, để cho vong hồn Mã huynh được thanh thoi.

--- Ooo ---